

fuldstændig frit Lov til som den anden at vælge, hvem vi ville; Ministeriet har ikke det mindste med det at gøre. Vi vælge, hvem vi synes om, og vi vælge naturligvis saa dygtig og saa praktisk en Mand, som vi kunne, men Regeringen skal ikke godkende Valget, og det er dog en Kreditforening, som staar i et særlig nært Forhold til Statskassen. Saa komme vi til Burderingsmændene, de skulle efter Forslaget vælges og afskediges af Foreningens Bestyrelse. Det er heller ikke Tilfældet i vor Forening. Foreningens Medlemmer have Lov til at møde og ved frit Valg indstille, hvem de i vedkommende Kommune ønske til Burderingsmand. Valget gælder statutmæssigt kun for 3 Aar, og hvis man f. Eks. et Par Maaneder, inden de 3 Aar ere udløbne, finder, at man ikke er fornøjet med dem, man har, foranlediger man et Repræsentantmøde sammenkaldt og indstiller ved frit Valg hvilken Burderingsmand, man ønsker i sin Kommune. Sammenligner man nu det med Punkt 3 i § 2, er det atter en meget væsentlig Indskrænkning, og saaledes kunde jeg maasse fortsætte længere med at sammenligne Lovforslagets Bestemmelser, ikke med dem, der nu gælde for en gammel Kreditforening, som man intet Indseende har med, men med, hvad der gælder for en Forening af dem, der staa Statskassen allernærmest, fordi Staten, som sagt, garanterer dens Renter og betaler Burderingerne. Naar der nu ikke siden 1880 har været det fjerneste i Vejen paa den Maade, som her er talt om — vi have jo nok haft nogle Kalamiteter med den Revisor, Regeringen har sendt os, men det ere vi komne over, og det komme vi vel fremdeles over — og Regeringen altsaa siden 1880 har haft godt Indseende med en saadan Kreditforening blot ved at vælge den ene Revisor, hvorfor i Alverden skulle vi saa ikke beholde det Forhold, som jeg her har nævnt? Det faktiske Forhold er jo det, at Regeringen nok har Indseende med Foreningen, men desuagtet have dens Interessenter ikke saa lidt mere af, hvad vi kalde Selbstyre eller Valgret, end de vilde faa, hvis dette Forslags § 2 blev til Lov. Man skal naturligvis ikke i Pengeager handle efter Fantasi eller handle letjindigt. Der skal man handle fornuftigt og tage alle mulige, rimelige Hensyn, det er klart, og ingen fortænker Regeringen i, at den vil have mere Indseende med Husmandskreditforeningen, end med nogen anden Kreditforening, efter det Forhold, hvori Staten staar til denne Kreditforening i Øjeblikket i Modsætning til andre Kreditforeninger. Men naar

Regeringen har sikret sig saa meget Indseende som der, synes jeg rigtignok, at den har faaet alt, hvad den kan faa. Jeg synes, at Regeringen kan sige sig selv, at her i dette Ting, hvis Medlemmer jo særlig ere Repræsentanter for den almindelige Valgret, kan det ikke nytte at forlange, at vi skulle indskrænke Selbstyret. Det synes jeg er ganske urimeligt. Vi have jo praktisk Erfaring for, at Regeringen, naar den skulde til yderligere at hjælpe Kreditforeningerne og have yderligere Tilsyn, ganske godt har forstaaet at gøre det paa en lempelig og fornuftig Maade, saa at den har kunnet have sit Tilsyn, uden at Interessenterne derfor have mistet den Indflydelse, som de satte Pris paa. Jeg synes, at det Punkt for Punkt er bevist, at man ikke behøver at tage disse ekstraordinære Forholdsregler, og i alt Fald behøves de aldeles ikke, naar der ikke bydes mere, end der bydes her. Det forekommer mig, at Folketinget, eller vi, som i Fjor have stemt for det Forslag, som den Gang blev vedtaget her i Folketinget, have givet den ærede Indenrigsminister et praktisk Bevis for, at naar vi forlange større Begunstigelser af Staten, ere vi ogsaa villige til at strække os meget vidt i Retning af at lade ham faa større Indflydelse. Men at vi skulde strække os videre end den Gang, haaber jeg aldrig skal blive Tilfældet her i dette Ting. Det er de Bemærkninger, jeg har følt mig forpligtet til at komme med, fordi det efter den højtærede Ministers Udtalelser saa ud, som om al den Tale om, at Kreditforeningens Interessenter kunne vælge deres Repræsentanter frit o. s. v., ikke havde noget at betyde. Efter Ministerens Udtalelse lod det, som om de slet ingen Ting havde, det var blot saadan en Talemaade, der var ved at komme i Brug. I Virkeligheden havde de slet ingen Indflydelse. Det syntes jeg dog var for meget af det gode, og derfor vilde jeg komme med en Indsigelse derimod.

Alberti: Jeg vil blot over for den ærede Minister gribe Lejligheden til at udtale, at der var et Par af hans Bemærkninger, som jeg glædede mig over, fordi det forekommer mig, at de gave en velbegrundet Udsigt til, at der kunde opnaas en Overenskomst om den foreliggende Sag. Den ene af disse Bemærkninger var den højtærede Ministers Udtalelser om, at der ikke, saa vidt ham bekendt, foreligger eller har foreligget Misligheder i de bestaaende Kreditforeninger, der kunde give Anledning til nogen begrundet Klage. Jeg forstod den ærede Ministers Udtalelser saaledes, at det